

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 262/2563

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 158, ป.วิ.พ. มาตรา 225, ป.วิ.อ. มาตรา 15, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 279, ป.อ. มาตรา 285, พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 27) พ.ศ. 2562 มาตรา 9, พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 26) พ.ศ. 2560 มาตรา 11, ป.อ. มาตรา 3

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์บรรยายฟ้องว่าจำเลยเป็นครูกระทำอนาจารเด็กหญิงอายุ 6 ปีเศษ และเป็นศิษย์ซึ่งอยู่ในความดูแล โดยระบุเวลาในการกระทำความผิดระหว่างเดือนใดถึงเดือนใด ปี พ.ศ. อะไร เวลากลางวัน เพราะไม่อาจทราบวันกระทำความผิดที่แน่ชัดได้ แต่ก็ถือเป็นเรื่องที่โจทก์สามารถนำสืบในชั้นพิจารณาได้ว่าการกระทำความผิดเกิดขึ้นในวันที่โรงเรียนมีการเรียนการสอนตามปกติ ในเวลาราชการขณะที่จำเลยรับราชการอยู่ที่โรงเรียนนั้น จึงเป็นการกล่าวถึงข้อเท็จจริงและรายละเอียดเกี่ยวกับเวลากระทำความผิดตามที่ ป.วิ.อ. มาตรา 158 (5) บัญญัติบังคับไว้ ซึ่งเพียงพอที่จะทำให้จำเลยเข้าใจข้อหาได้ดีแล้ว ฟ้องโจทก์จึงไม่เคลือบคลุม จำเลยมิได้อุทธรณ์คัดค้านคำพิพากษาศาลชั้นต้นให้ลดค่าสินไหมทดแทนที่ศาลชั้นต้นกำหนดให้จำเลยชดใช้แก่โจทก์ร่วม การที่จำเลยกลับฎีกาในปัญหาการกำหนดค่าสินไหมทดแทนขึ้นมาอีกจึงเป็นฎีกาในข้อที่ไม่ได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลอุทธรณ์ภาค 5 ต้องห้ามมิให้ฎีกาตาม ป.วิ.พ. มาตรา 225 วรรคหนึ่ง และมาตรา 252 ที่แก้ไขใหม่ ประกอบ ป.วิ.อ. มาตรา 15 ศาลฎีกาจึงไม่รับวินิจฉัย

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 279, 285 และนับโทษต่อจากโทษของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขดำที่ 143 ถึง 146/2561 และหมายเลขดำที่ 148 ถึง 154/2561 ของศาลชั้นต้น จำเลยให้การปฏิเสธ แต่รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้นับโทษต่อ ระหว่างพิจารณาเด็กหญิง พ. ผู้เสียหาย โดยนาย ท. ผู้แทนโดยชอบธรรม ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลชั้นต้นอนุญาต กับยื่นคำร้องและแก้ไขคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นค่าเสียหายต่อร่างกาย จิตใจและชื่อเสียง 200,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันกระทำความผิดเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ร่วม จำเลยให้การในคดีส่วนแพ่งขอให้ยกคำร้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 279 วรรคสอง (เดิม) (ที่ถูก มาตรา 279 วรรคสอง (เดิมและที่แก้ไขใหม่)) ประกอบมาตรา 285 การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 จำคุกกระทงละ 2 ปี รวม 2 กระทง เป็นจำคุก 4 ปี และให้นับโทษต่อจากโทษจำคุกของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 598/2561, 635/2561, 657/2561, 661/2561, 671/2561, 689/2561 และ 699/2561 ของศาลชั้นต้น ส่วนที่โจทก์ขอให้นับโทษต่อในคดีอาญาหมายเลขดำที่ 150/2561 และหมายเลขดำที่ 152 ถึง 154/2561 ของศาลชั้นต้นให้ยก เนื่องจากคดีดังกล่าวศาลยังมีคำพิพากษาให้จำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ร่วม 40,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าวนับแต่วันที่ 31 สิงหาคม 2559 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ ค่าฤชาธรรมเนียมในคดีส่วนแพ่งให้เป็นพับ จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 5 พิพากษาแก้เป็นว่า ลงโทษจำคุกจำเลยกระทง

ละ 1 ปี จำเลยกระทำความผิด 2 กระทั่ง รวมจำคุก 2 ปี นอกจากที่แก้คงให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 5 อนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงซึ่งจำเลยไม่ฎีกาโต้แย้งรับฟังยุติในเบื้องต้นว่า เด็กหญิง พ. โจทก์ร่วม เป็นบุตรของนาย ท. และนาง ร. เรียนอยู่โรงเรียน บ. โดยเป็นศิษย์อยู่ในความดูแลของจำเลยซึ่งเป็นครูอยู่ที่โรงเรียนดังกล่าว ขณะเกิดเหตุมีอายุระหว่าง 6 ปีเศษถึง 7 ปีเศษ อยู่ในความปกครองดูแลของนาง ส. ผู้เป็นย่า คดีมีปัญหาข้อกฎหมายต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยก่อนว่า ฟ้องโจทก์ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า แม่โจทก์บรรยายฟ้องระบุเวลากระทำความผิดของจำเลยว่า เหตุเกิดเมื่อประมาณกลางเดือนพฤศจิกายน 2559 เวลากลางวัน ถึงเดือนมีนาคม 2560 เวลากลางวันต่อเนื่องกัน วันเวลาใดไม่ปรากฏชัด และเมื่อระหว่างกลางเดือนพฤษภาคม 2560 เวลากลางวัน ถึงเดือนสิงหาคม 2560 เวลากลางวันต่อเนื่องกัน วันเวลาใดไม่ปรากฏชัด ซึ่งรวมเอาวันเสาร์และวันอาทิตย์ และช่วงปิดภาคเรียนที่ 1 กับรวมเอาวันที่ 29 สิงหาคม 2560 ซึ่งมีคำสั่งให้ย้ายจำเลยไปช่วยราชการที่สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพะเยา เขต 2 เข้าไปด้วยก็ตาม แต่ก็เห็นเพราะโจทก์ไม่อาจทราบวันกระทำความผิดที่แน่ชัดของจำเลยได้ อย่างไรก็ดีถือเป็นเรื่องที่โจทก์สามารถนำสืบในชั้นพิจารณาได้ว่า การกระทำความผิดนั้นเกิดขึ้นในวันที่โรงเรียนมีการเรียนการสอนตามปกติในเวลาราชการขณะที่จำเลยยังคงรับราชการอยู่ที่โรงเรียน พ. ในช่วงเวลาซึ่งบรรยายไว้ในฟ้องข้างต้น อันเป็นเพียงรายละเอียดเท่านั้น การบรรยายฟ้องของโจทก์ดังกล่าวจึงเป็นอีกลักษณะหนึ่งของการกล่าวถึงข้อเท็จจริงและรายละเอียดเกี่ยวกับเวลากระทำความผิด ดังที่ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 158 (5) บัญญัติบังคับไว้ ซึ่งเพียงพอที่จะทำให้จำเลยเข้าใจข้อหาได้ดีแล้ว ฟ้องโจทก์ไม่เคลือบคลุม ส่วนที่จำเลยฎีกาอ้างว่า โจทก์บรรยายฟ้องรวมเอาวันปิดภาคเรียนที่ 2 ในช่วงวันที่ 11 ถึง 31 ตุลาคม 2560 เข้าไปในวันกระทำความผิดด้วยนั้น เห็นว่า ศาลชั้นต้นอนุญาตให้โจทก์แก้ฟ้องระบุวันกระทำความผิดถึงเดือนสิงหาคม 2560 ฟ้องที่แก้ไขจึงหาได้รวมช่วงเวลาที่จำเลยอ้าง กรณีย่อมไม่เป็นเหตุทำให้จำเลยสับสนหรือไม่เข้าใจข้อหาได้ดี และไม่สามารถต่อสู้คดีได้อย่างถูกต้องดังที่อ้าง ฎีกาของจำเลยในข้อนี้ฟังไม่ขึ้น สำหรับข้อฎีกาของจำเลยที่ขอให้ลดค่าสินไหมทดแทนที่ศาลชั้นต้นกำหนดให้จำเลยชดใช้แก่โจทก์ร่วมให้น้อยกว่า 40,000 บาท นั้น เมื่อปรากฏว่าในชั้นอุทธรณ์จำเลยมิได้อุทธรณ์คัดค้านคำพิพากษาศาลชั้นต้นในเรื่องนี้ การที่จำเลยกลับฎีกาในปัญหาการกำหนดค่าสินไหมทดแทนขึ้นมาอีก จึงเป็นฎีกาในข้อที่ไม่ได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลอุทธรณ์ภาค 5 ต้องห้ามมิให้ฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 225 วรรคหนึ่ง และมาตรา 252 ที่แก้ไขใหม่ ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย ส่วนฎีกาของจำเลยที่ขอให้ลงโทษสถานเบาขึ้น เห็นว่า ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 5 ใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษจำคุกจำเลยกระทักละ 1 ปี นั้น หนักเกินไป ศาลฎีกาเห็นสมควรแก้ไขให้เหมาะสมกับพฤติการณ์แห่งคดี และที่จำเลยฎีกาขอให้รอลงโทษจำคุกให้นั้น เห็นว่า จำเลยเป็นครูบาอาจารย์สมควรประพฤติตัวเป็นแบบอย่างที่ดีแก่เด็กนักเรียน ยิ่งเฉพาะกับศิษย์ซึ่งอยู่ในความปกครองดูแลที่เป็นเด็กเล็ก ซึ่งบิดามารดาให้ความไว้วางใจมอบหมายหน้าที่ให้จำเลยคอยให้การศึกษาและช่วยเหลือกล่อมเกลอบรมบ่มนิสัยให้เป็นคนดี แต่จำเลยฉวยโอกาสที่อยู่ใกล้ชิดกับเด็ก มุ่งสนองอารมณ์ใคร่ของตนเองโดยอาศัยความอ่อนแอและไม่ประสาต่อโลกของเด็กนักเรียนผู้เป็นศิษย์ พฤติการณ์จึงเป็นเรื่องร้ายแรง ประกอบกับจำเลยอุทธรณ์และฎีกาต่อสู้คดีมาโดยตลอดหาได้สำนึกในความผิดที่ตนเองได้กระทำ จึงไม่มีเหตุสมควรที่ศาลฎีกาจะรอลงโทษจำคุกให้แก่

จำเลย ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น อนึ่ง ระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกา ได้มีพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 27) พ.ศ.2562 มาตรา 9 ให้แก้ไขบทบัญญัติในมาตรา 279 แห่งประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งแก้ไขโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 26) พ.ศ.2560 มาตรา 11 โดยบัญญัติความผิดฐานกระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีและแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปี โดยชู้เชียวด้วยประการใด ๆ โดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยเด็กนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ หรือโดยทำให้เด็กนั้นเข้าใจผิดว่าตนเป็นบุคคลอื่น ไว้ในวรรคสามของมาตราดังกล่าว ว่า ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบห้าปี หรือปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงสามแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ หนักกว่าโทษในความผิดฐานเดียวกันที่กำหนดไว้ในมาตรา 279 วรรคสอง (เดิม) ซึ่งมีระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบห้าปี หรือปรับไม่เกินสามแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ไม่เป็นคุณแก่จำเลย จึงต้องปรับบทลงโทษจำเลยตามกฎหมายซึ่งใช้บังคับในขณะจำเลยกระทำความผิดซึ่งเป็นคุณแก่จำเลยมากกว่าตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 3 พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ปรับบทลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 279 วรรคสอง (เดิม) ประกอบมาตรา 285 ทั้งสองกระทง โดยให้จำคุกกระทงละ 6 เดือน เป็นจำคุก 12 เดือน นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 5 คำอุทธรณ์ยื่นส่วนแบ่งในชั้นฎีกาให้เป็นพับ ดูฉบับย่อฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมายคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 262/2563 พนักงานอัยการจังหวัดเชียงใหม่คำโจทก์เด็กหญิง พ. โดยนาย ท. ผู้แทนโดยชอบธรรมโจทก์ร่วมนาย บ.จำเลย ป.วิ.อ. ม. 15, ม. 158 (5) ป.วิ.พ. ม. 225 วรรคหนึ่ง, ม. 252 (ใหม่) โจทก์บรรยายฟ้องว่าจำเลยเป็นครูกระทำอนาจารเด็กหญิงอายุ 6 ปีเศษ และเป็นศิษย์ซึ่งอยู่ในความดูแล โดยระบุเวลาในการกระทำความผิดระหว่างเดือนใดถึงเดือนใด ปี พ.ศ. อะไร เวลากลางวัน เพราะไม่อาจทราบวันกระทำความผิดที่แน่ชัดได้ แต่ก็ถือเป็นเรื่องที่โจทก์สามารถนำสืบในชั้นพิจารณาได้ว่าการกระทำความผิดเกิดขึ้นในวันที่โรงเรียนมีการเรียนการสอนตามปกติในเวลาราชการขณะที่จำเลยรับราชการอยู่ที่โรงเรียนนั้น จึงเป็นการกล่าวถึงข้อเท็จจริงและรายละเอียดเกี่ยวกับเวลากระทำความผิดตามที่ ป.วิ.อ. มาตรา 158 (5) บัญญัติบังคับไว้ ซึ่งเพียงพอที่จะทำให้จำเลยเข้าใจข้อหาได้ดีแล้ว ฟ้องโจทก์จึงไม่เคลือบคลุม จำเลยมิได้อุทธรณ์คัดค้านคำพิพากษาศาลชั้นต้นให้ลดค่าสินไหมทดแทนที่ศาลชั้นต้นกำหนดให้จำเลยชดใช้แก่โจทก์ร่วม การที่จำเลยกลับฎีกาในปัญหาการกำหนดค่าสินไหมทดแทนขึ้นมาอีกจึงเป็นฎีกาในข้อที่ไม่ได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลอุทธรณ์ภาค 5 ต้องห้ามมิให้ฎีกาตาม ป.วิ.พ. มาตรา 225 วรรคหนึ่ง และมาตรา 252 ที่แก้ไขใหม่ ประกอบ ป.วิ.อ. มาตรา 15 ศาลฎีกาจึงไม่รับวินิจฉัยโจทก์ฟ้องและแก้ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 279, 285 และนับโทษต่อจากโทษของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขดำที่ 143 ถึง 146/2561 และหมายเลขดำที่ 148 ถึง 154/2561 ของศาลชั้นต้น จำเลยให้การปฏิเสธ แต่รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้ปรับโทษต่อ ระหว่างพิจารณาเด็กหญิง พ. ผู้เสียหาย โดยนาย ท. ผู้แทนโดยชอบธรรมยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลชั้นต้นอนุญาต กับยื่นคำร้องและแก้ไขคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นค่าเสียหายต่อร่างกาย จิตใจและชื่อเสียง 200,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันกระทำความผิดเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ร่วม จำเลยให้การในคดีส่วนแบ่งขอให้ยกคำร้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 279 วรรคสอง (เดิม) (ที่ถูก มาตรา 279 วรรคสอง (เดิมและที่แก้ไขใหม่)) ประกอบมาตรา 285 การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุก

กรรมเป็นกระทำความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 จำคุกกระทงละ 2 ปี รวม 2 กระทง เป็นจำคุก 4 ปี และให้นับโทษต่อจากโทษจำคุกของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 598/2561, 635/2561, 657/2561, 661/2561, 671/2561, 689/2561 และ 699/2561 ของ ศาลชั้นต้น ส่วนที่โจทก์ขอให้นับโทษต่อในคดีอาญาหมายเลขดำที่ 150/2561 และหมายเลขดำที่ 152 ถึง 154/2561 ของศาลชั้นต้นให้ยก เนื่องจากคดีดังกล่าวศาลยังมิได้มีคำพิพากษา ให้จำเลย ใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ร่วม 40,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงิน ดังกล่าวนับแต่วันที่ 31 สิงหาคม 2559 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ ค่าฤชาธรรมเนียมในคดีส่วน แ่งให้เป็นพับ จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 5 พิจารณาแก้เป็นว่า ลงโทษจำคุกจำเลยกระทง ละ 1 ปี จำเลยกระทำความผิด 2 กระทง รวมจำคุก 2 ปี นอกจากนี้ที่แก้คงให้เป็นไปตามคำพิพากษา ศาลชั้นต้น จำเลยฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 5 อนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงซึ่งจำเลยไม่ฎีกาโต้แย้งรับฟังยุติ ในเบื้องต้นว่า เด็กหญิง พ. โจทก์ร่วม เป็นบุตรของนาย ท. และนาง ร. เรียนอยู่โรงเรียน บ. โดยเป็น ศิษย์อยู่ในความดูแลของจำเลยซึ่งเป็นครูอยู่ที่โรงเรียนดังกล่าว ขณะเกิดเหตุมีอายุระหว่าง 6 ปีเศษ ถึง 7 ปีเศษ อยู่ในความปกครองดูแลของนาง ส. ผู้เป็นย่า คดีมีปัญหาข้อกฎหมายต้องวินิจฉัยตาม ฎีกาของจำเลยก่อนว่า ฟ้องโจทก์ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า แม้โจทก์บรรยายฟ้องระบุเวลา กระทำความผิดของจำเลยว่า เหตุเกิดเมื่อประมาณกลางเดือนพฤศจิกายน 2559 เวลากลางวัน ถึง เดือนมีนาคม 2560 เวลากลางวันต่อเนื่องกัน วันเวลาใดไม่ปรากฏชัด และเมื่อระหว่างกลางเดือน พฤษภาคม 2560 เวลากลางวัน ถึงเดือนสิงหาคม 2560 เวลากลางวันต่อเนื่องกัน วันเวลาใดไม่ ปรากฏชัด ซึ่งรวมเอาวันเสาร์และวันอาทิตย์ และช่วงปิดภาคเรียนที่ 1 กับรวมเอาวันที่ 29 สิงหาคม 2560 ซึ่งมีคำสั่งให้ย้ายจำเลยไปช่วยราชการที่สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพะเยา เขต 2 เข้าไปด้วยก็ตาม แต่ก็เพราะโจทก์ไม่อาจทราบวันกระทำความผิดที่แน่ชัดของจำเลยได้ อย่างไรก็ดีถือเป็นเรื่องที่โจทก์สามารถนำสืบในชั้นพิจารณาได้ว่า การกระทำความผิดนั้นเกิดขึ้นใน วันที่โรงเรียนมีการเรียนการสอนตามปกติในเวลาราชการขณะที่จำเลยยังคงรับราชการอยู่ที่ โรงเรียน พ. ในช่วงเวลาซึ่งบรรยายไว้ในฟ้องข้างต้น อันเป็นเพียงรายละเอียดเท่านั้น การบรรยาย ฟ้องของโจทก์ดังกล่าวจึงเป็นอีกลักษณะหนึ่งของการกล่าวถึงข้อเท็จจริงและรายละเอียดเกี่ยวกับ เวลากระทำความผิด ดังที่ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 158 (5) บัญญัติบังคับ ไว้ ซึ่งเพียงพอที่จะทำให้จำเลยเข้าใจข้อหาได้ดีแล้ว ฟ้องโจทก์ไม่เคลือบคลุม ส่วนที่จำเลยฎีกา อ้างว่า โจทก์บรรยายฟ้องรวมเอาวันปิดภาคเรียนที่ 2 ในช่วงวันที่ 11 ถึง 31 ตุลาคม 2560 เข้าไป ในวันกระทำความผิดด้วยนั้น เห็นว่า ศาลชั้นต้นอนุญาตให้โจทก์แก้ฟ้องระบุวันกระทำความผิดถึง เดือนสิงหาคม 2560 ฟ้องที่แก้ไขจึงหาได้รวมช่วงเวลาที่จำเลยอ้าง กรณีย่อมไม่เป็นเหตุทำให้ จำเลยสับสนหรือไม่เข้าใจข้อหาได้ดี และไม่สามารถต่อสู้คดีได้อย่างถูกต้องดังที่อ้าง ฎีกาของจำเลย ในข้อนี้ฟังไม่ขึ้น สำหรับข้อฎีกาของจำเลยที่ขอให้ลดค่าสินไหมทดแทนที่ศาลชั้นต้นกำหนดให้ จำเลยชดใช้แก่โจทก์ร่วมให้น้อยกว่า 40,000 บาท นั้น เมื่อปรากฏว่าในชั้นอุทธรณ์จำเลยมิได้ อุทธรณ์คัดค้านคำพิพากษาศาลชั้นต้นในเรื่องนี้ การที่จำเลยกลับฎีกาในปัญหาการกำหนด ค่าสินไหมทดแทนขึ้นมาอีก จึงเป็นฎีกาในข้อที่ไม่ได้ยกขึ้นมาก่อนแล้วโดยชอบในศาลอุทธรณ์ภาค 5 ต้องห้ามมิให้ฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 225 วรรคหนึ่ง และมาตรา 252 ที่แก้ไขใหม่ ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 ศาลฎีกาไม่รับ วินิจฉัย ส่วนฎีกาของจำเลยที่ขอให้ลงโทษสถานเบา นั้น เห็นว่า ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 5 ใช้ดุลพินิจใน

การกำหนดโทษจำคุกจำเลยกระทรวงละ 1 ปี นั้น นักเกินไป ศาลฎีกาเห็นสมควรแก้ไขให้เหมาะสมกับพฤติการณ์แห่งคดี และที่จำเลยฎีกาขอให้รอการลงโทษจำคุกให้นั้น เห็นว่า จำเลยเป็นครูบาอาจารย์สมควรประพฤติตนเป็นแบบอย่างที่ดีแก่เด็กนักเรียน ยิ่งเฉพาะกับศิษย์ซึ่งอยู่ในความปกครองดูแลที่เป็นเด็กเล็ก ซึ่งบิดามารดาให้ความไว้วางใจมอบหมายหน้าที่ให้จำเลยคอยให้การศึกษาและช่วยเหลือกล่อมเกลอบรมบ่มนิสัยให้เป็นคนดี แต่จำเลยฉวยโอกาสที่อยู่ใกล้ชิดกับเด็ก มุ่งสนองอารมณ์ใคร่ของตนเองโดยอาศัยความอ่อนแอและไม่ประสาต่อโลกของเด็กนักเรียนผู้เป็นศิษย์ พฤติการณ์จึงเป็นเรื่องร้ายแรง ประกอบกับจำเลยอุทธรณ์และฎีกาต่อสู้คดีมาโดยตลอดหาได้สำนึกในความผิดที่ตนเองได้กระทำ จึงไม่มีเหตุสมควรที่ศาลฎีกาจะรอการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลย ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น อนึ่ง ระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกา ได้มีพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 27) พ.ศ.2562 มาตรา 9 ให้แก้ไขบทบัญญัติในมาตรา 279 แห่งประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งแก้ไขโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 26) พ.ศ.2560 มาตรา 11 โดยบัญญัติความผิดฐานกระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีและแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปี โดยขู่เข็ญด้วยประการใด ๆ โดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยเด็กนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ หรือโดยทำให้เด็กนั้นเข้าใจผิดว่าตนเป็นบุคคลอื่น ไว้ในวรรคสามของมาตราดังกล่าวไว้ว่า ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบห้าปี หรือปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงสามแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ หนักกว่าโทษในความผิดฐานเดียวกันที่กำหนดไว้ในมาตรา 279 วรรคสอง (เดิม) ซึ่งมีระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบห้าปี หรือปรับไม่เกินสามแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ไม่เป็นคุณแก่จำเลย จึงต้องปรับบทลงโทษจำเลยตามกฎหมายซึ่งใช้บังคับในขณะจำเลยกระทำความผิดซึ่งเป็นคุณแก่จำเลยมากกว่าตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 3 พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ปรับบทลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 279 วรรคสอง (เดิม) ประกอบมาตรา 285 ทั้งสองกระทรวง โดยให้จำคุกกระทรวงละ 6 เดือน เป็นจำคุก 12 เดือน นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 5 ค่าฤชาธรรมเนียมส่วนแบ่งในชั้นฎีกาให้เป็นพับ(ธนสิทธิ์ นิลกำแหง-สิทธิชัย โชคสวัสดิ์ ไพศาล-สนธิศาสตร์ เจตน์วรารพงศ์)ศาลจังหวัดเชียงคำ - นายบุญชนะ พึ่งทองศาลอุทธรณ์ภาค 5 - นายชัยวัฒน์ เตชะวิจิตรชัยแหล่งที่มาของข้อมูลผู้พิพากษาศาลฎีกาแผนกหมายเลขคดีศาลฎีกา อ.2291/2562หมายเลขคดีศาลชั้นต้นอ.147/2561หมายเลขคดีแดงศาลชั้นต้น อ.701/2561หมายเหตุคำพิพากษา: โจทก์ฟ้องและแก้ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 279, 285 และนับโทษต่อจากโทษของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขดำที่ 143 ถึง 146/2561 และหมายเลขดำที่ 148 ถึง 154/2561 ของศาลชั้นต้น จำเลยให้การปฏิเสธ แต่รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้ปรับโทษต่อ ระหว่างพิจารณาเด็กหญิง พ. ผู้เสียหาย โดยนาย ท. ผู้แทนโดยชอบธรรม ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลชั้นต้นอนุญาต กับยื่นคำร้องและแก้ไขคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดเชยค่าสินไหมทดแทนเป็นค่าเสียหายต่อร่างกาย จิตใจและชื่อเสียง 200,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันกระทำความผิดเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ร่วม จำเลยให้การในคดีส่วนแบ่งขอให้ยกคำร้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 279 วรรคสอง (เดิม) (ที่ถูกลบ มาตรา 279 วรรคสอง (เดิมและที่แก้ไขใหม่)) ประกอบมาตรา 285 การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 จำคุกกระทรวงละ 2 ปี รวม 2 กระทง เป็นจำคุก 4 ปี และให้นับ

โทษต่อจากโทษจำคุกของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 598/2561, 635/2561, 657/2561, 661/2561, 671/2561, 689/2561 และ 699/2561 ของศาลชั้นต้น ส่วนที่โจทก์ขอให้ปรับโทษต่อในคดีอาญาหมายเลขดำที่ 150/2561 และหมายเลขดำที่ 152 ถึง 154/2561 ของศาลชั้นต้นให้ยก เนื่องจากคดีดังกล่าวศาลยังมีคำพิพากษาให้จำเลยใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์รวม 40,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าวนับแต่วันที่ 31 สิงหาคม 2559 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ ค่าฤชาธรรมเนียมในคดีส่วนแบ่งให้เป็นพับ จำเลยอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ภาค 5 พิพากษาแก้เป็นว่า ลงโทษจำคุกจำเลยกระหนละ 1 ปี จำเลยกระทำความผิด 2 กระหน รวมจำคุก 2 ปี นอกจากนี้ที่แก้คงให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 5 อนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงซึ่งจำเลยไม่ฎีกาโต้แย้งรับฟังยุติในเบื้องต้นว่า เด็กหญิง พ. โจทก์ร่วม เป็นบุตรของนาย ท. และนาง ร. เรียนอยู่โรงเรียน บ. โดยเป็นศิษย์อยู่ในความดูแลของจำเลยซึ่งเป็นครูอยู่ที่โรงเรียนดังกล่าว ขณะเกิดเหตุมีอายุระหว่าง 6 ปีเศษ ถึง 7 ปีเศษ อยู่ในความปกครองดูแลของนาง ส. ผู้เป็นย่า คดีมีปัญหาข้อกฎหมายต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยก่อนว่า ฟ้องโจทก์ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า แม้โจทก์บรรยายฟ้องระบุเวลากระทำความผิดของจำเลยว่า เหตุเกิดเมื่อประมาณกลางเดือนพฤศจิกายน 2559 เวลากลางวัน ถึงเดือนมีนาคม 2560 เวลากลางวันต่อเนื่องกัน วันเวลาใดไม่ปรากฏชัด และเมื่อระหว่างกลางเดือนพฤษภาคม 2560 เวลากลางวัน ถึงเดือนสิงหาคม 2560 เวลากลางวันต่อเนื่องกัน วันเวลาใดไม่ปรากฏชัด ซึ่งรวมเอาวันเสาร์และวันอาทิตย์ และช่วงปิดภาคเรียนที่ 1 กับรวมเอาวันที่ 29 สิงหาคม 2560 ซึ่งมีคำสั่งให้ย้ายจำเลยไปช่วยราชการที่สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพะเยา เขต 2 เข้าไปด้วยก็ตาม แต่ก็เพราะโจทก์ไม่อาจทราบวันกระทำความผิดที่แน่ชัดของจำเลยได้ อย่างไรก็ดีถือเป็นเรื่องที่โจทก์สามารถนำสืบในชั้นพิจารณาได้ว่า การกระทำความผิดนั้นเกิดขึ้นในวันที่โรงเรียนมีการเรียนการสอนตามปกติในเวลาราชการขณะที่จำเลยยังคงรับราชการอยู่ที่โรงเรียน พ. ในช่วงเวลาซึ่งบรรยายไว้ในฟ้องข้างต้น อันเป็นเพียงรายละเอียดเท่านั้น การบรรยายฟ้องของโจทก์ดังกล่าวจึงเป็นอีกลักษณะหนึ่งของการกล่าวถึงข้อเท็จจริงและรายละเอียดเกี่ยวกับเวลากระทำความผิด ดังที่ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 158 (5) บัญญัติบังคับไว้ ซึ่งเพียงพอที่จะทำให้จำเลยเข้าใจข้อหาได้ดีแล้ว ฟ้องโจทก์ไม่เคลือบคลุม ส่วนที่จำเลยฎีกาอ้างว่า โจทก์บรรยายฟ้องรวมเอาวันปิดภาคเรียนที่ 2 ในช่วงวันที่ 11 ถึง 31 ตุลาคม 2560 เข้าไปในวันกระทำความผิดด้วยนั้น เห็นว่า ศาลชั้นต้นอนุญาตให้โจทก์แก้ฟ้องระบุวันกระทำความผิดถึงเดือนสิงหาคม 2560 ฟ้องที่แก้ไขจึงหาได้รวมช่วงเวลาที่จำเลยอ้าง กรณีย่อมไม่เป็นเหตุทำให้จำเลยสับสนหรือไม่เข้าใจข้อหาได้ดี และไม่สามารถต่อสู้คดีได้อย่างถูกต้องดังที่อ้าง ฎีกาของจำเลยในข้อนี้ฟังไม่ขึ้น สำหรับข้อฎีกาของจำเลยที่ขอให้ลดค่าสินไหมทดแทนที่ศาลชั้นต้นกำหนดให้จำเลยชดใช้แก่โจทก์ร่วมให้น้อยกว่า 40,000 บาท นั้น เมื่อปรากฏว่าในชั้นอุทธรณ์จำเลยมิได้อุทธรณ์คัดค้านคำพิพากษาศาลชั้นต้นในเรื่องนี้ การที่จำเลยกลับฎีกาในปัญหาการกำหนดค่าสินไหมทดแทนขึ้นมาอีก จึงเป็นฎีกาในข้อที่ไม่ได้ยกขึ้นมาก่อนแล้วโดยชอบในศาลอุทธรณ์ภาค 5 ต้องห้ามมิให้ฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 225 วรรคหนึ่ง และมาตรา 252 ที่แก้ไขใหม่ ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย ส่วนฎีกาของจำเลยที่ขอให้ลงโทษสถานเบาขึ้น เห็นว่า ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 5 ใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษจำคุกจำเลยกระหนละ 1 ปี นั้น หนักเกินไป ศาลฎีกาเห็นสมควรแก้ไขให้เหมาะสม

กับพฤติกรรมแห่งคดี และที่จำเลยฎีกาขอให้รื้อการลงโทษจำคุกให้นั้น เห็นว่า จำเลยเป็น
ครูบาอาจารย์สมควรประพัตต์เป็นแบบอย่างที่ดีแก่เด็กนักเรียน ยิ่งเฉพาะกับศิษย์ซึ่งอยู่ใน
ความปกครองดูแลที่เป็นเด็กเล็ก ซึ่งบิดามารดาให้ความไว้วางใจมอบหมายหน้าที่ให้จำเลยคอยให้
การศึกษาและช่วยเหลือกล่อมเกลอบรมบ่มนิสัยให้เป็นคนดี แต่จำเลยฉวยโอกาสที่อยู่ใกล้ชิดกับ
เด็ก มุ่งสนองอารมณ์ใคร่ของตนเองโดยอาศัยความอ่อนแอและไม่ประสาต่อโลกของเด็กนักเรียนผู้
เป็นศิษย์ พฤติการณ์จึงเป็นเรื่องร้ายแรง ประกอบกับจำเลยอุทธรณ์และฎีกาต่อสู้คดีมาโดยตลอด
หาได้สำนึกในความผิดที่ตนเองได้กระทำ จึงไม่มีเหตุสมควรที่ศาลฎีกาจะรื้อการลงโทษจำคุกให้แก่
จำเลย ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น อนึ่ง ระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกา ได้มีพระราชบัญญัติ
แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 27) พ.ศ.2562 มาตรา 9 ให้แก้ไขบทบัญญัติใน
มาตรา 279 แห่งประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งแก้ไขโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติม
ประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 26) พ.ศ.2560 มาตรา 11 โดยบัญญัติความผิดฐานกระทำ
อนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีและแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปี โดยขู่เข็ญด้วยประการใด ๆ
โดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยเด็กนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ หรือโดยทำให้เด็กนั้น
เข้าใจผิดว่าตนเป็นบุคคลอื่น ไว้ในวรรคสามของมาตราดังกล่าวไว้ว่า ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่ง
ปีถึงสิบห้าปี หรือปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงสามแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ หนักกว่าโทษใน
ความผิดฐานเดียวกันที่กำหนดไว้ในมาตรา 279 วรรคสอง (เดิม) ซึ่งมีระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบห้า
ปี หรือปรับไม่เกินสามแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ไม่เป็นคุณแก่จำเลย จึงต้องปรับบทลงโทษ
จำเลยตามกฎหมายซึ่งใช้บังคับในขณะจำเลยกระทำความผิดซึ่งเป็นคุณแก่จำเลยมากกว่าตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 3 พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ปรับบทลงโทษจำเลยตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 279 วรรคสอง (เดิม) ประกอบมาตรา 285 ทั้งสองกระทง โดยให้
จำคุกกระทงละ 6 เดือน เป็นจำคุก 12 เดือน นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์
ภาค 5 ค่าฤชาธรรมเนียมส่วนแบ่งในชั้นฎีกาให้เป็นพับ ดูฉบับย่อฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหา
ข้อกฎหมายคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 262/2563 พนักงานอัยการจังหวัดเชียงใหม่คำฟ้องที่เด็กหญิง พ.
โดยนาย ท. ผู้แทนโดยชอบธรรมโจทก์ร่วมนาย บ.จำเลย ป.วิ.อ. ม. 15, ม. 158 (5) ป.วิ.พ. ม. 225
วรรคหนึ่ง, ม. 252 (ใหม่) โจทก์บรรยายฟ้องว่าจำเลยเป็นครูกระทำอนาจารเด็กหญิงอายุ 6 ปีเศษ
และเป็นศิษย์ซึ่งอยู่ในความดูแล โดยระยะเวลาในการกระทำความผิดระหว่างเดือนใดถึงเดือนใด ปี
พ.ศ. อะไร เวลากลางวัน เพราะไม่อาจทราบวันกระทำความผิดที่แน่ชัดได้ แต่ก็ถือเป็นเรื่องที่โจทก์
สามารถนำสืบในชั้นพิจารณาได้ว่าการกระทำความผิดเกิดขึ้นในวันที่โรงเรียนมีการเรียนการสอน
ตามปกติในเวลาราชการขณะที่จำเลยรับราชการอยู่ที่โรงเรียนนั้น จึงเป็นการกล่าวถึงข้อเท็จจริง
และรายละเอียดเกี่ยวกับเวลากระทำความผิดดังที่ ป.วิ.อ. มาตรา 158 (5) บัญญัติบังคับไว้ ซึ่งเพียงพอ
ที่จะทำให้จำเลยเข้าใจข้อหาได้ดีแล้ว ฟ้องโจทก์จึงไม่เคลือบคลุม จำเลยมิได้อุทธรณ์คัดค้าน
คำพิพากษาศาลชั้นต้นให้ลดค่าสินไหมทดแทนที่ศาลชั้นต้นกำหนดให้จำเลยชดเชยแก่โจทก์ร่วม
การที่จำเลยกลับฎีกาในปัญหาการกำหนดค่าสินไหมทดแทนขึ้นมาอีกจึงเป็นฎีกาในข้อที่ไม่ได้
ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลอุทธรณ์ภาค 5 ต้องห้ามมิให้ฎีกาตาม ป.วิ.พ. มาตรา 225
วรรคหนึ่ง และมาตรา 252 ที่แก้ไขใหม่ ประกอบ ป.วิ.อ. มาตรา 15 ศาลฎีกาจึงไม่รับวินิจฉัยโจทก์
ฟ้องและแก้ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 279, 285 และนับ
โทษต่อจากโทษของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขดำที่ 143 ถึง 146/2561 และหมายเลขดำที่ 148
ถึง 154/2561 ของศาลชั้นต้น จำเลยให้การปฏิเสธ แต่รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่

โจทก์ขอให้นับโทษต่อ ระหว่างพิจารณาเด็กหญิง พ. ผู้เสียหาย โดยนาย ท. ผู้แทนโดยชอบธรรม ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลชั้นต้นอนุญาต กับยื่นคำร้องและแก้ไขคำร้องขอให้บังคับจำเลย ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นค่าเสียหายต่อร่างกาย จิตใจและชื่อเสียง 200,000 บาท พร้อมดอกเบี้ย อัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันกระทำความผิดเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ร่วม จำเลย ให้การในคดีส่วนแพ่งขอให้ยกคำร้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 279 วรรคสอง (เดิม) (ที่ถูก มาตรา 279 วรรคสอง (เดิมและที่แก้ไข ใหม่)) ประกอบมาตรา 285 การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุก กรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 จำคุกกระทงละ 2 ปี รวม 2 กระทง เป็นจำคุก 4 ปี และให้นับโทษต่อจากโทษจำคุกของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 598/2561, 635/2561, 657/2561, 661/2561, 671/2561, 689/2561 และ 699/2561 ของ ศาลชั้นต้น ส่วนที่โจทก์ขอให้นับโทษต่อในคดีอาญาหมายเลขดำที่ 150/2561 และหมายเลขดำที่ 152 ถึง 154/2561 ของศาลชั้นต้นให้ยก เนื่องจากคดีดังกล่าวศาลยังไม่ได้มีคำพิพากษา ให้จำเลย ใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ร่วม 40,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงิน ดังกล่าวนับแต่วันที่ 31 สิงหาคม 2559 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ ค่าฤชาธรรมเนียมในคดีส่วน แพ่งให้เป็นพับ จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 5 พิพากษาแก้เป็นว่า ลงโทษจำคุกจำเลยกระทง ละ 1 ปี จำเลยกระทำความผิด 2 กระทง รวมจำคุก 2 ปี นอกจากนี้ที่แก้คงให้เป็นไปตามคำพิพากษา ศาลชั้นต้น จำเลยฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 5 อนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงซึ่งจำเลยไม่ฎีกาโต้แย้งรับฟังยุติ ในเบื้องต้นว่า เด็กหญิง พ. โจทก์ร่วม เป็นบุตรของนาย ท. และนาง ร. เรียนอยู่โรงเรียน บ. โดยเป็น ศิษย์อยู่ในความดูแลของจำเลยซึ่งเป็นครูอยู่ที่โรงเรียนดังกล่าว ขณะเกิดเหตุมีอายุระหว่าง 6 ปีเศษ ถึง 7 ปีเศษ อยู่ในความปกครองดูแลของนาง ส. ผู้เป็นย่า คดีมีปัญหาข้อกฎหมายต้องวินิจฉัยตาม ฎีกาของจำเลยก่อนว่า ฟ้องโจทก์ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า แม้โจทก์บรรยายฟ้องระบุเวลา กระทำความผิดของจำเลยว่า เหตุเกิดเมื่อประมาณกลางเดือนพฤศจิกายน 2559 เวลากลางวัน ถึง เดือนมีนาคม 2560 เวลากลางวันต่อเนื่องกัน วันเวลาใดไม่ปรากฏชัด และเมื่อระหว่างกลางเดือน พฤษภาคม 2560 เวลากลางวัน ถึงเดือนสิงหาคม 2560 เวลากลางวันต่อเนื่องกัน วันเวลาใดไม่ ปรากฏชัด ซึ่งรวมเอาวันเสาร์และวันอาทิตย์ และช่วงปิดภาคเรียนที่ 1 กับรวมเอาวันที่ 29 สิงหาคม 2560 ซึ่งมีคำสั่งให้ย้ายจำเลยไปช่วยราชการที่สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพะเยา เขต 2 เข้าไปด้วยก็ตาม แต่ก็เห็นเพราะโจทก์ไม่อาจทราบวันกระทำความผิดที่แน่ชัดของจำเลยได้ อย่างไรก็ดีถือเป็นเรื่องที่โจทก์สามารถนำสืบในชั้นพิจารณาได้ว่า การกระทำความผิดนั้นเกิดขึ้นใน วันที่โรงเรียนมีการเรียนการสอนตามปกติในเวลาราชการขณะที่จำเลยยังคงรับราชการอยู่ที่ โรงเรียน พ. ในช่วงเวลาซึ่งบรรยายไว้ในฟ้องข้างต้น อันเป็นเพียงรายละเอียดเท่านั้น การบรรยาย ฟ้องของโจทก์ดังกล่าวจึงเป็นอีกลักษณะหนึ่งของการกล่าวถึงข้อเท็จจริงและรายละเอียดเกี่ยวกับ เวลากระทำความผิด ดังที่ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 158 (5) บัญญัติบังคับ ไว้ ซึ่งเพียงพอที่จะทำให้จำเลยเข้าใจข้อหาได้ดีแล้ว ฟ้องโจทก์ไม่เคลือบคลุม ส่วนที่จำเลยฎีกา อ้างว่า โจทก์บรรยายฟ้องรวมเอาวันปิดภาคเรียนที่ 2 ในช่วงวันที่ 11 ถึง 31 ตุลาคม 2560 เข้าไป ในวันกระทำความผิดด้วยนั้น เห็นว่า ศาลชั้นต้นอนุญาตให้โจทก์แก้ฟ้องระบุวันกระทำความผิดถึง เดือนสิงหาคม 2560 ฟ้องที่แก้ไขจึงหาได้รวมช่วงเวลาที่จำเลยอ้าง กรณีย่อมไม่เป็นเหตุทำให้ จำเลยสับสนหรือไม่เข้าใจข้อหาได้ดี และไม่สามารถต่อสู้คดีได้อย่างถูกต้องดังที่อ้าง ฎีกาของจำเลย

ในข้อนี้ฟังไม่ขึ้น สำหรับข้อฎีกาของจำเลยที่ขอให้ลดค่าสินไหมทดแทนที่ศาลชั้นต้นกำหนดให้ จำเลยขอใช้แก้โจทก์ร่วมให้ไม่น้อยกว่า 40,000 บาท นั้น เมื่อปรากฏว่าในชั้นอุทธรณ์จำเลยมิได้ อุทธรณ์คัดค้านคำพิพากษาศาลชั้นต้นในเรื่องนี้ การที่จำเลยกลับฎีกาในปัญหาการกำหนด ค่าสินไหมทดแทนขึ้นมาอีก จึงเป็นฎีกาในข้อที่ไม่ได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลอุทธรณ์ภาค 5 ต้องห้ามมิให้ฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 225 วรรคหนึ่ง และมาตรา 252 ที่แก้ไขใหม่ ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 ศาลฎีกาไม่รับ วินิจฉัย ส่วนฎีกาของจำเลยที่ขอให้ลงโทษสถานเบาขึ้น เห็นว่า ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 5 ใช้ดุลพินิจใน การกำหนดโทษจำคุกจำเลยกระทงละ 1 ปี นั้น นักเกินไป ศาลฎีกาเห็นสมควรแก้ไขให้เหมาะสม กับพฤติการณ์แห่งคดี และที่จำเลยฎีกาขอให้รอกการลงโทษจำคุกให้นั้น เห็นว่า จำเลยเป็น ครูบาอาจารย์สมควรประพฤติตัวเป็นแบบอย่างที่ดีแก่เด็กนักเรียน ยิ่งเฉพาะกับศิษย์ซึ่งอยู่ใน ความปกครองดูแลที่เป็นเด็กเล็ก ซึ่งบิดามารดาให้ความไว้วางใจมอบหมายหน้าที่ให้จำเลยคอยให้ การศึกษาและช่วยเหลือกล่อมเกลอบรมบ่มนิสัยให้เป็นคนดี แต่จำเลยฉวยโอกาสที่อยู่ใกล้ชิดกับ เด็ก มุ่งสนองอารมณ์ใคร่ของตนเองโดยอาศัยความอ่อนแอและไม่ประสาต่อโลกของเด็กนักเรียนผู้ เป็นศิษย์ พฤติการณ์จึงเป็นเรื่องร้ายแรง ประกอบกับจำเลยอุทธรณ์และฎีกาต่อสู้คดีมาโดยตลอด หาได้สำนึกในความผิดที่ตนเองได้กระทำ จึงไม่มีเหตุสมควรที่ศาลฎีกาจะรอกการลงโทษจำคุกให้แก่ จำเลย ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น อนึ่ง ระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกา ได้มีพระราชบัญญัติ แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 27) พ.ศ.2562 มาตรา 9 ให้แก้ไขบทบัญญัติใน มาตรา 279 แห่งประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งแก้ไขโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติม ประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 26) พ.ศ.2560 มาตรา 11 โดยบัญญัติความผิดฐานกระทำ อนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีและแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปี โดยขู่เข็ญด้วยประการใด ๆ โดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยเด็กนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ หรือโดยทำให้เด็กนั้น เข้าใจผิดว่าตนเป็นบุคคลอื่น ไว้ในวรรคสามของมาตราดังกล่าวไว้ว่า ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่ง ปีถึงสิบห้าปี หรือปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงสามแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ หนักกว่าโทษใน ความผิดฐานเดียวกันที่กำหนดไว้ในมาตรา 279 วรรคสอง (เดิม) ซึ่งมีระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบห้า ปี หรือปรับไม่เกินสามแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ไม่เป็นคุณแก่จำเลย จึงต้องปรับบทลงโทษ จำเลยตามกฎหมายซึ่งใช้บังคับในขณะจำเลยกระทำความผิดซึ่งเป็นคุณแก่จำเลยมากกว่าตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 3 พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ปรับบทลงโทษจำเลยตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 279 วรรคสอง (เดิม) ประกอบมาตรา 285 ทั้งสองกระทง โดยให้ จำคุกกระทงละ 6 เดือน เป็นจำคุก 12 เดือน นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ภาค 5 ค่าฤชาธรรมเนียมส่วนแบ่งในชั้นฎีกาให้เป็นพับ(ธนสิทธิ์ นิลกำแหง-สิทธิชัย โชคสวัสดิ์ ไพศาล-สนธิศาสตร์ เจตนันวราพงศ์)ศาลจังหวัดเชียงคำ - นายบุญชนะ พึ่งทองศาลอุทธรณ์ภาค 5 - นายชัยวัฒน์ เตชะวิจิตรชัยแหล่งที่มาของผู้ช่วยผู้พิพากษาศาลฎีกาแผนกหมายเลขคดีดำศาลฎีกา อ.2291/2562หมายเลขคดีดำศาลชั้นต้นอ147/2561หมายเลขคดีแดงศาลชั้นต้น อ701/2561หมายเหตุหมายเหตุ: 2569. คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 262/2563 พิมพ์คำพิพากษา โจทก์ฟ้องและแก้ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 279, 285 และ นับโทษต่อจากโทษของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขดำที่ 143 ถึง 146/2561 และหมายเลขดำที่ 148 ถึง 154/2561 ของศาลชั้นต้น จำเลยให้การปฏิเสธ แต่รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดี ที่โจทก์ขอให้ปรับโทษต่อ ระหว่างพิจารณาเด็กหญิง พ. ผู้เสียหาย โดยนาย ท. ผู้แทนโดยชอบธรรม

ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลชั้นต้นอนุญาต กับยื่นคำร้องและแก้ไขคำร้องขอให้บังคับจำเลย
ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นค่าเสียหายต่อร่างกาย จิตใจและชื่อเสียง 200,000 บาท พร้อมดอกเบี้ย
อัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันกระทำความผิดเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ร่วม จำเลย
ให้การในคดีส่วนแพ่งขอให้ยกคำร้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 279 วรรคสอง (เดิม) (ที่ถูก มาตรา 279 วรรคสอง (เดิมและที่แก้ไข
ใหม่)) ประกอบมาตรา 285 การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุก
กรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 จำคุกกระทงละ 2 ปี รวม 2
กระทง เป็นจำคุก 4 ปี และให้นับโทษต่อจากโทษจำคุกของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขแดงที่
598/2561, 635/2561, 657/2561, 661/2561, 671/2561, 689/2561 และ 699/2561 ของ
ศาลชั้นต้น ส่วนที่โจทก์ขอให้ปรับโทษต่อในคดีอาญาหมายเลขดำที่ 150/2561 และหมายเลขดำที่
152 ถึง 154/2561 ของศาลชั้นต้นให้ยก เนื่องจากคดีดังกล่าวศาลยังมีคำพิพากษา ให้จำเลย
ใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ร่วม 40,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงิน
ดังกล่าว นับแต่วันที่ 31 สิงหาคม 2559 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ ค่าฤชาธรรมเนียมในคดีส่วน
แพ่งให้เป็นพับ จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 5 พิพากษาแก้เป็นว่า ลงโทษจำคุกจำเลยกระทง
ละ 1 ปี จำเลยกระทำความผิด 2 กระทง รวมจำคุก 2 ปี นอกจากนี้ที่แก้คงให้เป็นไปตามคำพิพากษา
ศาลชั้นต้น จำเลยฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 5
อนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงซึ่งจำเลยไม่ฎีกาโต้แย้งรับฟังยุติ
ในเบื้องต้นว่า เด็กหญิง พ. โจทก์ร่วม เป็นบุตรของนาย ท. และนาง ร. เรียนอยู่โรงเรียน บ. โดยเป็น
ศิษย์อยู่ในความดูแลของจำเลยซึ่งเป็นครูอยู่ที่โรงเรียนดังกล่าว ขณะเกิดเหตุมีอายุระหว่าง 6 ปีเศษ
ถึง 7 ปีเศษ อยู่ในความปกครองดูแลของนาง ส. ผู้เป็นย่า คดีมีปัญหาคือกฎหมายต้องวินิจฉัยตาม
ฎีกาของจำเลยก่อนว่า ฟ้องโจทก์ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า แม้โจทก์บรรยายฟ้องระบุเวลา
กระทำความผิดของจำเลยว่า เหตุเกิดเมื่อประมาณกลางเดือนพฤศจิกายน 2559 เวลากลางวัน ถึง
เดือนมีนาคม 2560 เวลากลางวันต่อเนื่องกัน วันเวลาใดไม่ปรากฏชัด และเมื่อระหว่างกลางเดือน
พฤษภาคม 2560 เวลากลางวัน ถึงเดือนสิงหาคม 2560 เวลากลางวันต่อเนื่องกัน วันเวลาใดไม่
ปรากฏชัด ซึ่งรวมเอาวันเสาร์และวันอาทิตย์ และช่วงปิดภาคเรียนที่ 1 กับรวมเอาวันที่ 29 สิงหาคม
2560 ซึ่งมีคำสั่งให้ย้ายจำเลยไปช่วยราชการที่สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพะเยา
เขต 2 เข้าไปด้วยก็ตาม แต่ก็เพราะโจทก์ไม่อาจทราบวันกระทำความผิดที่แน่ชัดของจำเลยได้
อย่างไรก็ดีถือเป็นเรื่องที่โจทก์สามารถนำสืบในชั้นพิจารณาได้ว่า การกระทำความผิดนั้นเกิดขึ้นใน
วันที่โรงเรียนมีการเรียนการสอนตามปกติในเวลาราชการขณะที่จำเลยยังคงรับราชการอยู่ที่
โรงเรียน พ. ในช่วงเวลาซึ่งบรรยายไว้ในฟ้องข้างต้น อันเป็นเพียงรายละเอียดเท่านั้น การบรรยาย
ฟ้องของโจทก์ดังกล่าวจึงเป็นอีกลักษณะหนึ่งของการกล่าวถึงข้อเท็จจริงและรายละเอียดเกี่ยวกับ
เวลากระทำความผิด ดังที่ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 158 (5) บัญญัติบังคับ
ไว้ ซึ่งเพียงพอที่จะทำให้จำเลยเข้าใจข้อหาได้ดีแล้ว ฟ้องโจทก์ไม่เคลือบคลุม ส่วนที่จำเลยฎีกา
อ้างว่า โจทก์บรรยายฟ้องรวมเอาวันปิดภาคเรียนที่ 2 ในช่วงวันที่ 11 ถึง 31 ตุลาคม 2560 เข้าไป
ในวันกระทำความผิดด้วยนั้น เห็นว่า ศาลชั้นต้นอนุญาตให้โจทก์แก้ฟ้องระบุวันกระทำความผิดถึง
เดือนสิงหาคม 2560 ฟ้องที่แก้ไขจึงหาได้รวมช่วงเวลาที่จำเลยอ้าง กรณีย่อมไม่เป็นเหตุทำให้
จำเลยสับสนหรือไม่เข้าใจข้อหาได้ดี และไม่สามารถต่อสู้คดีได้อย่างถูกต้องดังที่อ้าง ฎีกาของจำเลย
ในข้อนี้ฟังไม่ขึ้น สำหรับข้อฎีกาของจำเลยที่ขอให้ลดค่าสินไหมทดแทนที่ศาลชั้นต้นกำหนดให้

จำเลยชดใช้แก่โจทก์ร่วมให้น้อยกว่า 40,000 บาท นั้น เมื่อปรากฏว่าในชั้นอุทธรณ์จำเลยมิได้
อุทธรณ์คัดค้านคำพิพากษาศาลชั้นต้นในเรื่องนี้ การที่จำเลยกลับฎีกาในปัญหาการกำหนด
ค่าสินไหมทดแทนขึ้นมาอีก จึงเป็นฎีกาในข้อที่ไม่ได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลอุทธรณ์ภาค
5 ต้องห้ามมิให้ฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 225 วรรคหนึ่ง และมาตรา
252 ที่แก้ไขใหม่ ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 ศาลฎีกาไม่รับ
วินิจฉัย ส่วนฎีกาของจำเลยที่ขอให้ลงโทษสถานเบา นั้น เห็นว่า ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 5 ใช้ดุลพินิจใน
การกำหนดโทษจำคุกจำเลยกระทงละ 1 ปี นั้น หนักเกินไป ศาลฎีกาเห็นสมควรแก้ไขให้เหมาะสม
กับพฤติการณ์แห่งคดี และที่จำเลยฎีกาขอให้รอกการลงโทษจำคุกให้นั้น เห็นว่า จำเลยเป็น
ครูบาอาจารย์สมควรประพฤติตัวเป็นแบบอย่างที่ดีแก่เด็กนักเรียน ยิ่งเฉพาะกับศิษย์ซึ่งอยู่ใน
ความปกครองดูแลที่เป็นเด็กเล็ก ซึ่งบิดามารดาให้ความไว้วางใจมอบหมายหน้าที่ให้จำเลยคอยให้
การศึกษาและช่วยเหลือกล่อมเกลาบ่มบ่มนิสัยให้เป็นคนดี แต่จำเลยฉวยโอกาสที่อยู่ใกล้ชิดกับ
เด็ก มุ่งสนองอารมณ์ใคร่ของตนเองโดยอาศัยความอ่อนแอและไม่ประสาต่อโลกของเด็กนักเรียนผู้
เป็นศิษย์ พฤติการณ์จึงเป็นเรื่องร้ายแรง ประกอบกับจำเลยอุทธรณ์และฎีกาต่อสู้คดีมาโดยตลอด
หาได้สำนึกในความผิดที่ตนเองได้กระทำ จึงไม่มีเหตุสมควรที่ศาลฎีกาจะรอกการลงโทษจำคุกให้แก่
จำเลย ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น อนึ่ง ระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกา ได้มีพระราชบัญญัติ
แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 27) พ.ศ.2562 มาตรา 9 ให้แก้ไขบทบัญญัติใน
มาตรา 279 แห่งประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งแก้ไขโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติม
ประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 26) พ.ศ.2560 มาตรา 11 โดยบัญญัติความผิดฐานกระทำ
อนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีและแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปี โดยขู่เข็ญด้วยประการใด ๆ
โดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยเด็กนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ หรือโดยทำให้เด็กนั้น
เข้าใจผิดว่าตนเป็นบุคคลอื่น ไว้ในวรรคสามของมาตราดังกล่าวไว้ว่า ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่ง
ปีถึงสิบห้าปี หรือปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงสามแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ หนักกว่าโทษใน
ความผิดฐานเดียวกันที่กำหนดไว้ในมาตรา 279 วรรคสอง (เดิม) ซึ่งมีระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบห้า
ปี หรือปรับไม่เกินสามแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ไม่เป็นคุณแก่จำเลย จึงต้องปรับบทลงโทษ
จำเลยตามกฎหมายซึ่งใช้บังคับในขณะจำเลยกระทำความผิดซึ่งเป็นคุณแก่จำเลยมากกว่าตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 3 พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ปรับบทลงโทษจำเลยตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 279 วรรคสอง (เดิม) ประกอบมาตรา 285 ทั้งสองกระทง โดยให้
จำคุกกระทงละ 6 เดือน เป็นจำคุก 12 เดือน นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์
ภาค 5 ค่าฤชาธรรมเนียมส่วนแพ่งในชั้นฎีกาให้เป็นพับ ดูฉบับย่อฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหา
ข้อกฎหมายคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 262/2563 พนักงานอัยการจังหวัดเชียงใหม่ โจทก์เด็กหญิง พ.
โดยนาย ท. ผู้แทนโดยชอบธรรมโจทก์ร่วมนาย บ.จำเลย ป.วิ.อ. ม. 15, ม. 158 (5) ป.วิ.พ. ม. 225
วรรคหนึ่ง, ม. 252 ที่แก้ไขใหม่ โจทก์ฟ้องและแก้ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 279, 285 และนับโทษต่อจากโทษของจำเลยในคดีอาญา
หมายเลขดำที่ 143 ถึง 146/2561 และหมายเลขดำที่ 148 ถึง 154/2561 ของศาลชั้นต้น จำเลย
ให้การปฏิเสธ แต่รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้ปรับโทษต่อ ระหว่างพิจารณา
เด็กหญิง พ. ผู้เสียหาย โดยนาย ท. ผู้แทนโดยชอบธรรม ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลชั้นต้น
อนุญาต กับยื่นคำร้องและแก้ไขคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นค่าเสียหายต่อ
ร่างกาย จิตใจและชื่อเสียง 200,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วัน

กระทำความผิดเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ร่วม จำเลยให้การในคดีส่วนแพ่งขอให้ยกคำร้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 279 วรรคสอง (เดิม) (ที่ถูก มาตรา 279 วรรคสอง (เดิมและที่แก้ไขใหม่)) ประกอบมาตรา 285 การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 จำคุกกระทงละ 2 ปี รวม 2 กระทง เป็นจำคุก 4 ปี และให้นับโทษต่อจากโทษจำคุกของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 598/2561, 635/2561, 657/2561, 661/2561, 671/2561, 689/2561 และ 699/2561 ของศาลชั้นต้น ส่วนที่โจทก์ขอให้นับโทษต่อในคดีอาญาหมายเลขดำที่ 150/2561 และหมายเลขดำที่ 152 ถึง 154/2561 ของศาลชั้นต้นให้ยกเนื่องจากคดีดังกล่าวศาลยังมีคำพิพากษา ให้จำเลยใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ร่วม 40,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าวนับแต่วันที่ 31 สิงหาคม 2559 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ ค่าฤชาธรรมเนียมในคดีส่วนแพ่งให้เป็นพับ จำเลยอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ภาค 5 พิจารณาแก้เป็นว่า ลงโทษจำคุกจำเลยกระทงละ 1 ปี จำเลยกระทำความผิด 2 กระทง รวมจำคุก 2 ปี นอกจากนี้แก้คงให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 5 อนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงซึ่งจำเลยไม่ฎีกาโต้แย้งรับฟังยุติในเบื้องต้นว่า เด็กหญิง พ. โจทก์ร่วม เป็นบุตรของนาย ท. และนาง ร. เรียนอยู่โรงเรียน บ. โดยเป็นศิษย์อยู่ในความดูแลของจำเลยซึ่งเป็นครูอยู่ที่โรงเรียนดังกล่าว ขณะเกิดเหตุมีอายุระหว่าง 6 ปีเศษ ถึง 7 ปีเศษ อยู่ในความปกครองดูแลของนาง ส. ผู้เป็นย่า คดีมีปัญหาคอฎีกาหมายต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยก่อนว่า ฟ้องโจทก์ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า แม้โจทก์บรรยายฟ้องระบุเวลากระทำความผิดของจำเลยว่า เหตุเกิดเมื่อประมาณกลางเดือนพฤศจิกายน 2559 เวลากลางวัน ถึงเดือนมีนาคม 2560 เวลากลางวันต่อเนื่องกัน วันเวลาใดไม่ปรากฏชัด และเมื่อระหว่างกลางเดือนพฤษภาคม 2560 เวลากลางวัน ถึงเดือนสิงหาคม 2560 เวลากลางวันต่อเนื่องกัน วันเวลาใดไม่ปรากฏชัด ซึ่งรวมเอาวันเสาร์และวันอาทิตย์ และช่วงปิดภาคเรียนที่ 1 กับรวมเอาวันที่ 29 สิงหาคม 2560 ซึ่งมีคำสั่งให้ย้ายจำเลยไปช่วยราชการที่สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพะเยา เขต 2 เข้าไปด้วยก็ตาม แต่ก็เพราะโจทก์ไม่อาจทราบวันกระทำความผิดที่แน่ชัดของจำเลยได้ อย่างไรก็ดีถือเป็นเรื่องที่โจทก์สามารถนำสืบในชั้นพิจารณาได้ว่า การกระทำความผิดนั้นเกิดขึ้นในวันที่โรงเรียนมีการเรียนการสอนตามปกติในเวลาราชการขณะที่จำเลยยังคงรับราชการอยู่ที่โรงเรียน พ. ในช่วงเวลาซึ่งบรรยายไว้ในฟ้องข้างต้น อันเป็นเพียงรายละเอียดเท่านั้น การบรรยายฟ้องของโจทก์ดังกล่าวจึงเป็นอีกลักษณะหนึ่งของการกล่าวถึงข้อเท็จจริงและรายละเอียดเกี่ยวกับเวลากระทำความผิด ดังที่ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 158 (5) บัญญัติบังคับไว้ ซึ่งเพียงพอที่จะทำให้จำเลยเข้าใจข้อหาได้ดีแล้ว ฟ้องโจทก์ไม่เคลือบคลุม ส่วนที่จำเลยฎีกาอ้างว่า โจทก์บรรยายฟ้องรวมเอาวันปิดภาคเรียนที่ 2 ในช่วงวันที่ 11 ถึง 31 ตุลาคม 2560 เข้าไปในวันกระทำความผิดด้วยนั้น เห็นว่า ศาลชั้นต้นอนุญาตให้โจทก์แก้ฟ้องระบุวันกระทำความผิดถึงเดือนสิงหาคม 2560 ฟ้องที่แก้ไขจึงหาได้รวมช่วงเวลาที่ยังอ้าง กรณีย่อมไม่เป็นเหตุทำให้จำเลยสับสนหรือไม่เข้าใจข้อหาได้ดี และไม่สามารถต่อสู้คดีได้อย่างถูกต้องดังที่อ้าง ฎีกาของจำเลยในข้อนี้ฟังไม่ขึ้น สำหรับข้อฎีกาของจำเลยที่ขอให้ลดค่าสินไหมทดแทนที่ศาลชั้นต้นกำหนดให้จำเลยชดใช้แก่โจทก์ร่วมให้น้อยกว่า 40,000 บาท นั้น เมื่อปรากฏว่าในชั้นอุทธรณ์จำเลยมิได้อุทธรณ์คัดค้านคำพิพากษาศาลชั้นต้นในเรื่องนี้ การที่จำเลยกลับฎีกาในปัญหาการกำหนด

คำสนไหมทดแทนขึ้นมาอีก จึงเป็นฎีกาในข้อที่ไม่ได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลอุทธรณ์ภาค 5 ต้องห้ามมิให้ฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 225 วรรคหนึ่ง และมาตรา 252 ที่แก้ไขใหม่ ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย ส่วนฎีกาของจำเลยที่ขอให้ลงโทษสถานเบาขึ้น เห็นว่า ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 5 ใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษจำคุกจำเลยกระทงละ 1 ปี นั้น หนักเกินไป ศาลฎีกาเห็นสมควรแก้ไขให้เหมาะสมกับพฤติการณ์แห่งคดี และที่จำเลยฎีกาขอให้รอกการลงโทษจำคุกให้นั้น เห็นว่า จำเลยเป็นครูบาอาจารย์สมควรประพฤติตัวเป็นแบบอย่างที่ดีแก่เด็กนักเรียน ยิ่งเฉพาะกับศิษย์ซึ่งอยู่ในความปกครองดูแลที่เป็นเด็กเล็ก ซึ่งบิดามารดาให้ความไว้วางใจมอบหมายหน้าที่ให้จำเลยคอยให้การศึกษาและช่วยเหลือกล่อมเกลาบ่มบ่มนิสัยให้เป็นคนดี แต่จำเลยฉวยโอกาสที่อยู่ใกล้ชิดกับเด็ก มุ่งสนองอารมณ์ใคร่ของตนเองโดยอาศัยความอ่อนแอและไม่ประสาต่อโลกของเด็กนักเรียนผู้เป็นศิษย์ พฤติการณ์จึงเป็นเรื่องร้ายแรง ประกอบกับจำเลยอุทธรณ์และฎีกาต่อสู้คดีมาโดยตลอดหาได้สำนึกในความผิดที่ตนเองได้กระทำ จึงไม่มีเหตุสมควรที่ศาลฎีกาจะรอกการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลย ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น อนึ่ง ระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกา ได้มีพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 27) พ.ศ.2562 มาตรา 9 ให้แก้ไขบทบัญญัติในมาตรา 279 แห่งประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งแก้ไขโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 26) พ.ศ.2560 มาตรา 11 โดยบัญญัติความผิดฐานกระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีและแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปี โดยขู่เชือดด้วยประการใด ๆ โดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยเด็กนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ หรือโดยทำให้เด็กนั้นเข้าใจผิดว่าตนเป็นบุคคลอื่น ไว้ในวรรคสามของมาตราดังกล่าวไว้ว่า ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบห้าปี หรือปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงสามแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ หนักกว่าโทษในความผิดฐานเดียวกันที่กำหนดไว้ในมาตรา 279 วรรคสอง (เดิม) ซึ่งมีระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบห้าปี หรือปรับไม่เกินสามแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ไม่เป็นคุณแก่จำเลย จึงต้องปรับบทลงโทษจำเลยตามกฎหมายซึ่งใช้บังคับในขณะจำเลยกระทำความผิดซึ่งเป็นคุณแก่จำเลยมากกว่าตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 3 พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ปรับบทลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 279 วรรคสอง (เดิม) ประกอบมาตรา 285 ทั้งสองกระทง โดยให้จำคุกกระทงละ 6 เดือน เป็นจำคุก 12 เดือน นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 5 ค่าฤชาธรรมเนียมส่วนแบ่งในชั้นฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

ธนสิทธิ์ นิลกำแหง · สิทธิชัย โชคสวัสดิ์ไพศาล · สนธิศาสตร์ เจตนันวราพงศ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/262/2563>